

Arrest

nr. 70 970 van 29 november 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 23 juni 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 4 mei 2011 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot weigering van afgifte van een visum-gezinshereniging.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 oktober 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. NIEUWDORP, die *loco* advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 18 maart 2010 wordt verzoeksters echtgenoot gemachtigd tot een verblijf van onbepaalde duur in België, met toepassing van de artikelen 9*bis* en 13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 5 januari 2010 dient verzoekster een visumaanvraag-gezinshereniging in.

Op 4 mei 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de afgifte van het visum wordt geweigerd. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Een van de echtgenoten (of één van de partners die verbonden is door een geregistreerd partnerschap dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België) voldoet niet aan de voorwaarden gesteld in art. 10, §1, al. 4° van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; gewijzigd door de wet van 15/09/2006; hij/zij is minder dan 21 jaar.”

2. Over de rechtspleging

In het verzoekschrift wijst de raadsman van verzoekster op het feit dat de bestreden beslissing *“nog niet ter kennis (werd) gebracht aan verzoekster”*. Met betrekking tot de ontvankelijkheid van het beroep werpt de raadsman op *“Gezien de bestreden beslissing nog niet aan verzoekster ter kennis werd gebracht, kan er geen twijfel bestaan dat dit verzoekschrift tijdig werd ingediend.”*

Verwijzend naar rechtspraak blijkt dat de aan de raadsman van verzoekster verschaftte inlichtingen geacht moeten worden aan verzoekster zelf te zijn medegedeeld (RvS 20 mei 1992, nr. 39.422, RvS 30 september 1992, nr. 40.532) tenzij aan de overheid uitdrukkelijk is meegedeeld dat de advocaat geen mandaat heeft om kennis te nemen van de beslissing (RvS 20 oktober 1989, nr. 39.422). Het is aldus de betekening of de feitelijke kennis in hoofde van de verzoekster of van een persoon die de hoedanigheid heeft om haar te vertegenwoordigen die bepalend is voor de aanvang van de beroepstermijn (J. Baert en G. Debersaques, *Ontvankelijkheid*, in *Raad van State. Afdeling administratie*, Brugge, die keure, 1996, p. 391). *In casu* werd verzoeksters raadsman bij schrijven van 14 juni 2011 door verweerder in kennis gesteld van de beslissing van 4 mei 2011. Dit is bijgevolg de datum waarop de beroepstermijn begint te lopen. Het verzoekschrift ingediend op 23 juni 2011 is aldus tijdig ingediend.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het enig middel voert verzoekster de schending aan van het akkoord tussen België en Turkije betreffende de tewerkstelling van Turkse werknemers in België, protocol en bijlagen, ondertekend te Brussel op 16 juli 1964, goedgekeurd bij de Wet van 13 december 1976 houdende goedkeuring van de bilaterale akkoorden betreffende de tewerkstelling in België van buitenlandse werknemers op 13 december 1976 (B.S. 17/06/1977).

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“In artikel 11 van het Akkoord wordt het volgende gesteld:

De Turkse werknemers die regelmatig in België zijn tewerkgesteld, kunnen hun gezin laten overkomen, zodra zij een maand hebben gearbeid en op voorwaarde dat zij over een behoorlijke huisvesting voor hun gezin beschikken. De Belgische Regering en de Belgische werkgevers helpen de in België tewerkgestelde Turkse werknemers bij het zoeken naar die huisvesting.

Het gezin van de werknemer bestaat uit de echtgenote en de minderjarige kinderen ten laste; in bijzondere gevallen, kunnen de werknemers toestemming bekomen om ascendenten ten laste te laten overkomen.

Onverminderd de bepalingen van openbare orde of openbare veiligheid, geeft de Turkse overheid toestemming aan die gezinnen om het grondgebied te verlaten en de bevoegde Belgische overheid geeft de nodige toestemmingen om in België binnen te komen en er te verblijven.

In het Akkoord is de leeftijd voor de echtgenoten van Turkse werknemers bepaald op 18 jaar.

Omdat een bilateraal verdrag hiërarchisch nog steeds hoger staat dan een nationale wet kan de leeftijdsvereiste van 21 jaar zoals bepaald in artikel 10, §1, al. 1, 40 van de vreemdelingenwet, zoals gewijzigd door de wet van 15/09/2006, niet opgelegd worden aan Turken.

Het middel is gegrond.”

3.2 Los van de vraag of verzoekster aan de hand van een verwijzing naar artikel 11 van het akkoord tussen België en Turkije kan aantonen dat *“de leeftijd voor de echtgenoten van Turkse werknemers (is) bepaald op 18 jaar”*, kan niet worden ingezien hoe dit akkoord *in casu* van toepassing kan zijn.

In casu wordt de afgifte van een visum gezinshereniging geweigerd aan een Turkse onderdaan die haar Turkse echtgenoot in België wil komen vervoegen. Haar echtgenoot verkreeg op 18 maart 2010 een verblijfsmachtiging met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Nergens toont verzoekster aan dat haar echtgenoot naar België is gekomen in het kader van het akkoord tussen België en Turkije betreffende de tewerkstelling van Turkse werknemers in België, goedgekeurd bij wet van 13

december 1976 houdende goedkeuring van de bilaterale akkoorden betreffende de tewerkstelling in België van buitenlandse werknemers.

Met betrekking tot de juiste interpretatie en draagwijdte van dit akkoord tussen België en Turkije kan worden verwezen naar de uitlegging die de wetgever eraan heeft gegeven in de voorbereidende werken tot wijziging van de Vreemdelingenwet voor wat betreft de voorwaarden tot gezinshereniging van niet EU-onderdanen. In dit wetvoorstel van 6 mei 2011 wordt de juiste interpretatie en draagwijdte van het akkoord besproken in het kader van de gezinshereniging van niet EU-onderdanen, met name:

“In het licht van de letter en de geest van deze tewerkstellingsakkoorden, moet - om onder het toepassingsgebied van deze akkoorden te vallen - worden voldaan aan twee voorwaarden:

- 1. de persoon die men komt vervoegen is zelf naar België afgereisd met het oog op tewerkstelling conform de bepalingen en voorwaarden voorzien in het bilateraal akkoord en;*
- 2. de afstammingsband, de echtelijke band of het geregistreerd partnerschap moet reeds bestaan voor de persoon die wordt vervoegd, in het Rijk aankwam.*

Door deze interpretatie in een wet te gieten, wordt een einde gesteld aan een toepassing van deze akkoorden die veel ruimer gaat dan wat door de wetgever en de verdragsluitende partijen werd beoogd. (...)

In de jaren 60 en 70 sloot België met een aantal landen bilaterale akkoorden met de bedoeling arbeidsmigranten aan te trekken voor tewerkstelling in de industrie. Deze akkoorden voorzagen onder meer in zeer gunstige bepalingen inzake gezinshereniging, om zo een verblijf hier aantrekkelijk te maken voor de buitenlandse werknemers.

België sloot met de volgende landen dergelijk vandaag nog geldend bilateraal akkoord:

Marokko, Turkije, Algerije, Tunesië, Servië, Montenegro, Kroatië, Macedonië, Bosnië-Herzegovina.

Deze bilaterale akkoorden moesten arbeidskrachten naar België halen voor de mijn- en staalindustrie. De regeling inzake gezinshereniging in dit verdrag waren veel soepeler dan die voor andere landen.

Thans moet worden vastgesteld dat de bepalingen uit deze verdragen aan personen van bovenvermelde nationaliteit automatisch gunstigere voorwaarden toekennen voor gezinshereniging en gezinsvorming dan de regeling in artikel 10, § 1, eerste lid, 4°, van de vreemdelingenwet. En dit terwijl zij sensu stricto vaak helemaal niet onder het toepassingsgebied vallen van deze akkoorden.

Dit was nooit de bedoeling van de wetgever noch van de overeenkomsten.

Ook de rechtspraak heeft er al op gewezen dat deze akkoorden beperkt moeten worden geïnterpreteerd. (...)

De indieners verwijzen naar de wil van de stellers van de tewerkstellingsakkoorden. Uit de parlementaire voorbereiding (Verslag namens de commissie voor de Buitenlandse Zaken naar aanleiding van het ontwerp van wet houdende goedkeuring van de bilaterale akkoorden betreffende de tewerkstelling in België van buitenlandse werknemers, Parl.St., Senaat, 1974-1975, Nr. 563/2) blijkt wat met deze akkoorden op het vlak van gezinshereniging werd beoogd: (...)

Zowel uit de parlementaire voorbereiding als uit de teksten zelf van deze akkoorden blijkt dat zij allen hetzelfde toepassingsgebied en hetzelfde doel beogen.

In elk van de gevallen gaat het om de komst van een onderdaan uit het desbetreffende land naar België overeenkomstig een specifieke procedure en onder specifieke voorwaarden die telkens worden uiteengezet in artikel 3 van het desbetreffende akkoord, en waarbij het recht wordt verleend om na verloop van een korte periode eveneens zijn gezin mee te laten overkomen.

Teneinde een einde te maken aan de oneigenlijke toepassing van de bilaterale akkoorden, verheft dit wetsvoorstel de bovenvermelde rechtspraak tot wet.

Het wetsvoorstel bepaalt dan ook dat om onder het toepassingsgebied van het voordeligere regime van een bilateraal tewerkstellingsakkoord te vallen, moet worden voldaan aan twee voorwaarden:

- 1. de persoon die men komt vervoegen is zelf naar België afgereisd met het oog op tewerkstelling conform de bepalingen en voorwaarden voorzien in het bilateraal akkoord en;*
- 2. de afstammingsband, de echtelijke band of het geregistreerd partnerschap moet reeds bestaan voor de persoon die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam.*

Personen die niet onder het toepassingsgebied vallen van een van de bilaterale akkoorden, vallen terug op de voorwaarden en de bepalingen van de vreemdelingenwet van 1980.” (Gedr.St., Kamer, 2010-2011, DOC 53 0443/17, 6-9)

Ook al is de hierboven geciteerde interpretatie in verband met de draagwijdte van de ‘akkoorden’ op het ogenblik van de bestreden beslissing nog geen wet, toch dient de Raad te wijzen op het feit dat een andere interpretatie fundamenteel in strijd zou zijn met de wil van de wetgever.

Artikel 10, § 1, eerste lid, 1° en 4° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven :

1° de vreemdeling wiens recht op verblijf erkend wordt door een internationaal verdrag, door een wet of door een koninklijk besluit;

(...)

4° de volgende familieleden van een vreemdeling die toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of gemachtigd is om er zich te vestigen :

- de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam; (...).”

Artikel 11, eerste en tweede lid van de tewerkstellingsovereenkomst tussen België en Turkije bepaalt:

“De Turkse werknemers die regelmatig in België zijn tewerkgesteld, kunnen hun gezin laten overkomen, zodra zij een maand hebben gearbeitet en op voorwaarde dat zij over een behoorlijke huisvesting voor hun gezin beschikken. De Belgische Regering en de Belgische werkgevers helpen de in België tewerkgestelde Turkse werknemers bij het zoeken naar die huisvesting.

Het gezin van de werknemer bestaat uit de echtgenote en de minderjarige kinderen ten laste (...).”

De Raad merkt op dat -rekening houdende met de hierboven geciteerde interpretatie van de wetgever- niet kan ingezien worden hoe de overeenkomst tussen België en Turkije *in casu* van toepassing zou kunnen zijn. Deze overeenkomst heeft immers tot doel de aanwerving van Turkse werknemers ten behoeve van de Belgische nijverheid te vergemakkelijken en voorziet daarom dat de -overeenkomstig de hogervermelde overeenkomst geselecteerde en geschikt geachte- Turkse werknemers, onder bepaalde voorwaarden, hun gezin naar België kunnen laten overkomen. Er moet echter worden vastgesteld dat de echtgenoot van verzoekster niet naar België is afgereisd omwille van een tewerkstelling - laat staan dat hij, conform artikel 2, c) van de tewerkstellingsovereenkomst werd geselecteerd “*met inachtneming van de voorwaarden die in de aanbiedingen zijn bepaald*” -, doch met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet een verblijfsmachtiging heeft gekregen. Er blijkt dan ook geenszins dat verzoekster, nu haar echtgenoot geen verblijfsrecht verwierf in toepassing van deze overeenkomst en hij nooit aantoonde dat hij voldeed aan de erin voorziene voorwaarden (cf. de artikelen 2, 3 en 4 van de overeenkomst), rechten kan putten uit dit tewerkstellingsakkoord. In dit verband dient er trouwens ook op te worden gewezen dat artikel 12 van de overeenkomst tussen België en Turkije zelf uitdrukkelijk verwijst naar “*(d)e Turkse onderdanen die onder de bij deze Overeenkomst bepaalde voorwaarden op het Belgische grondgebied zijn toegelaten*” en dat niet blijkt dat de andere bepalingen van de overeenkomst een ruimer toepassingsgebied zouden hebben. Tevens moet worden geduimd dat artikel 11 van de overeenkomst tussen België en Turkije enkel voorziet dat Turkse onderdanen hun gezin kunnen laten overkomen zodra zij een maand hebben gearbeitet en over een behoorlijke huisvesting beschikken voor hun echtgenote en minderjarige kinderen. Uit deze bepaling vloeit voort dat het bestaande gezin van een Turkse werknemer die onder het toepassingsgebied van de tewerkstellingsovereenkomst valt, een recht op gezinshereniging kan laten gelden, maar kan niet afgeleid worden dat de in de Vreemdelingenwet vervatte regels inzake de gezinsvorming in België niet zouden gelden.

De Raad besluit derhalve dat verzoekster zich *in casu* niet nuttig kan beroepen op het recht op gezinshereniging vervat in artikel 11 van de overeenkomst tussen België en Turkije. Een schending van dit bilaterale verdrag wordt derhalve niet aangetoond.

Het middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend en elf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN